

Trosbekjennelsen i vår tid

En økumenisk kommentar til den nikenske trosbekjennelse

Utarbeidet av NTSF

Norges kristne råds skriftserie nr 4, OSLO 2001
ISSN 1500-547X - ISBN 82-7941-015-5

Å BEKJENNE EN FELLES TRO

Norsk Teologisk Samtaleforum (NTSF) ble startet i 1983. Det var et ønske om å lage et økumenisk forum for samtale om teologiske spørsmål. Målet var å skape noe mer enn en privat samtalegruppe. På stiftelsesmøtet ble det understreket at deltagelse i Norsk Teologisk Samtaleforum innebar et moment av offisiell anerkjennelse fra de forskjellige kirkesamfunns side av at en samtale om teologiske spørsmål var nødvendig. Dette for å få et bilde av hvor kirkesamfunnene står sammen og hvor de skiller. Deltagerene ble oppnevnt fra sine respektive kirkesamfunn: Den Evangelisk Lutherske Frikirke, Den katolske kirke, Den norske kirke, Den ortodokse kirke (fra 1988), Det Norske Baptistsamfunn, Det Norske Misjonsforbund, Frelsesarmeen og Metodistkirken i Norge. I perioder har Pinsebevegelsen vært representert med deltagere som har møtt på personlig grunnlag og rundt 1990 hadde Adventistsamfunnet observatører som fulgte samtalen.

De første årene var "Lima-dokumentet" om dåp, nattverd og embete (Baptism, Eucharist and Ministry. Faith and Order Paper no. 111) tema for samtalen. Disse førte frem til et seminar på Granavolden i 1987. Både samtalen og seminaret avdekket en grunnleggende enhet mellom deltagerne i forståelsen av troens fundamentaler, en enhet som det ble fristende å utforske videre. Da Samtaleforumet så seg om etter et annet prosjekt å arbeide videre med, falt valget på et annet av Kirkenes Verdensråds kommisjon for "Faith and Orders" prosjekter: "Confessing one Faith. Towards an Ecumenical Explication of the the Apostolic Faith as expressed in the Nicene-Constantinopolitan Creed (381)". Faith and Order Paper no. 140 og 153 (Norsk oversettelse ved Vidar L. Haanes, Verbum forlag 1994: "Vi bekjenner den ene tro.") Ved hjelp av dette dokumentet var målet å komme frem til hva kristne kirker og trossamfunn i Norge kunne si sammen om den felles tro ved avslutningen av det 20. århundre. Det ferdige arbeidet som nå presenteres gir foruten en gjennomgang av Nikenum også antydninger om hva det kirkelige og teologiske miljøet i Norge i denne perioden har ansett som vesentlig. (Det er verd å merke seg at allerede i 1992 avga NTSF en respons til Faith and Order Paper 140.)

Arbeidet tok til i 1988, og i 1991 ble Første trosartikkel - om Faderen ferdig. Den ble da gjort kjent for allmennheten. I 1996 ble Den andre trosartikkel – om Sønnen ferdig, og nå i år 2000 er arbeidet med Den tredje trosartikkel om Ånden avsluttet. Kommentarene til alle de tre trosartiklene har etterhvert som de ble ferdige, vært igjennom en prosess med innspill fra de ulike trossamfunn før offentliggjøring.

Som en avslutning på dette arbeidet, har NTSF gått gjennom de norske oversettelsene av Den apostoliske og Den nikenske trosbekjennelse. I det foreliggende hefte presenteres disse som et forslag for kirkene om hvordan vi i fremtiden sammen kan uttrykke den felles tro. Her leveres det et forslag til trossamfunnene og til allmennheten slik at samtalen kan fortsette språklig og teologisk for at man vi kan nå frem til en økumeniske versjon.

Like viktig som det ferdige resultat, er den prosess som har foregått mellom kirkeledere og teologer fra våre ulike trossamfunn i den tid Forumet har eksistert. En skjellsettende begivenhet i NTSFs historie var opprettelsen av Norges kristne råd (NKR) i 1993. Forumets medlemmer opplevde at deres arbeid hadde vært en viktig forutsetning for å bygge opp den tillit og felles forståelse som et slikt råd krevde. NTSF gikk her inn som et av NKRs faste utvalg. Ved avslutningen av arbeidet med trosbekjennelsen har NTSF i dialog med NKR definert seg selv som den faste norske økumeniske "Faith and Order – gruppen" med det mål å kunne komme med utkast til responser og uttalelser på dokumenter fra det internasjonale økumeniske miljø til hjelp for styret i NKR. Høsten 2000 har Forumet for eksempel kommet med forslag til svar på det felles europeiske dokumentet "Charta Oecumenica". Nå arbeides det med respons på "The Nature and Purpose of the Church A stage on the way to a common statement. Faith and Order Paper no. 181".

Lars-Erik Nordby

VI TROR PÅ ÉN GUD

En erklæring fra kristne kirkesamfunn i Norge om vår felles tro på Gud vår far og skaper 1991

Innledning

Som søsken i Kristi kirke i Norge vender vi oss nå til våre menigheter og til vårt folk. Sammen ønsker vi å vitne om vår felles tro på den tre-ene Gud Fader, Sønn og Hellig Ånd. Som kristne kirkesamfunn er vi bundet sammen i en grunnleggende enhet i Kristus.

Denne enhet har vi ofte forsømt å vitne om.

Den uttalelse som vi nå avgir sammen er den første felleskirkelige erklæring av denne karakter i Norge. Vi ønsker med dette å vise for våre menigheter og vårt folk at vi til tross for alle ulikheter har det mest avgjørende felles: Troen på den tre-ene Gud.

I denne erklæringen vil vi fokusere oppmerksomheten på den første trosartikkel, der kirken bekjenner sin tro på Gud, vår far og skaper. Vi vil særlig konsentrere oss om denne artikkels betydning for spørsmålet om kirkens enhet. Videre vil vi vise hvordan skapertroen forplikter oss til å kjempe for menneskerettighetene og til å verne om skaperverket.

I det følgende vil vi ta utgangspunkt i den første trosartikkel slik som den er formulert i Den nikenske trosbekjennelse. Denne bekjennelse, som gjerne kalles "Nikenum", har vært i bruk i den kristne kirke i mer enn 1600 år og stammer fra det fjerde århundres dogmedannelse i kirken. Det økumeniske konsil i Kalkedon i 451 bekjente seg til Nikenum, og viste til at bekjennelsen var fastsatt av synoden i Konstantinopel i 381. Nikenum bygger på den noe kortere trosbekjennelse som ble vedtatt av kirkemøtet i Nikea i 325 derfor kalles Nikenum ofte for Den nikeno-konstantinopolitanske trosbekjennelse.

Bak denne erklæringen ligger et forberedende arbeid som har vært utført i Norsk Teologisk Samtaleforum som har medlemmer fra alle våre større kirkesamfunn. Dette forum er en uformell møteplass for teologiske samtaler mellom kristne kirkesamfunn i Norge. Etter å ha studert Nikenum med utgangspunkt i Bibelen har forumets medlemmer utarbeidet teksten til denne erklæringen. Deretter er dokumentet blitt forelagt de kirkesamfunn som medlemmene tilhører. Disse har så i sine respektive ansvarlige organer vedtatt å slutte seg til erklæringen.

Kirkesamfunnenes forhold til Nikenum er i utgangspunktet noe forskjellig. For flere av kirkesamfunnene utgjør denne trosbekjennelsen en sentral del av deres formelle læremessige grunnlag. Andre har derimot ingen bekjennessskrifter utover Bibelen, og har derfor ikke offisielt antatt Nikenum som sin trosbekjennelse. Men også disse kirkesamfunnene slutter seg til Nikenums bekjennelse til den tre-ene Gud.

For at så mange ulike kirkesamfunn kan gå sammen om en erklæring av denne karakter, er det nødvendig å understreke at den ikke er ment å være en trosbekjennelse der kirkesamfunnene offisielt er forpliktet av de enkelte formuleringer som her er brukt. Enkelte kirkesamfunn kan ha ønsket andre uttrykksformer som ligger nærmere deres tradisjon. Men vi gleder oss først og fremst over at vi nå sammen kan avlegge et vitnesbyrd om vår felles tro på Gud vår frelser og skaper.

Den første trosartikkel, bekjennelsen til Gud Fader, uttrykkes slik i den nikenske trosbekjennelse:

*Vi tror på én Gud, den allmektige Fader,
skaperen av himmel og jord, av alt synlig og usynlig.*

Vi tror på én Gud,

I. Guds enhet er utgangspunkt for vår kristne tro. Enheten nevnes med rette først i bekjennelsen som en videreføring av den jødiske trosbekjennelse: "Hør Israel! Herren vår Gud, Herren er én." Det finnes ingen andre guder ved siden av ham, som er den usynlige skaperen av alle ting. Gjennom sønnen, Jesus Kristus, har Gud åpenbart seg for oss, og vist at hans innerste vesen er kjærlighet. I Den Hellige Ånds kraft forkynner kirken Guds frelseshandling til vår frelse ved Jesu død og oppstandelse. De tre personer i guddommen:

Faderen, Sønnen og Ånden utgjør sammen den uopphørlige enhet som er Gud. Sammen virker de for å opprettholde, frelse og frigjøre hele skaperverket.

5 Mos 6,4; Jes 43,10; Joh 1,18; Ap gj 1,8; Joh 14,23-26

2. Gud er én, og alt han gjør i verden står under enhetens fortegn. Derfor utgjør vi mennesker som han har skapt én familie over hele verden. Vi har samme opphav og samme mål for våre liv: Gud. Som barn av vår Himmelske Far er vi skapt med samme udelelige og umistelige verd. Til tross for at vi alle har syndet mot Gud og brutt ut av det åpne fellesskap med vår Skaper, er vi fortsatt like høyt elsket av ham. Evangeliet om Guds frelse i Jesus Kristus er derfor rettet til alle mennesker, uansett rase, kjønn eller sosial tilhørighet.

1 Mos 1,26-28; Joh 3:16, Gal 3:28

3. Gud er én, derfor er hans kirke én over hele jorden. Paulus sier det slik: "Ett legeme, én Ånd, ...én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far..." (Ef 4,4-5).

Denne enheten i Kristus gjelder fullt og helt, selv om vi kristne i verden er splittet i mange ulike kirkesamfunn. Til tross for store læreforskjeller bekjenner vi oss likevel til den samme tro og anerkjenner hverandre som kristne søsken. Sammen ber og arbeider vi for at det kan bli mulig å gi synlig uttrykk for enheten mellom oss i større grad enn tilfellet er nå. På den måten kan vi bidra til at Jesu bønn oppfylles: "Jeg ber om at de alle må være ett, liksom du, Far, er i meg og jeg i deg" (Joh 17,21).

1 Kor 12,12-13

den allmektige Fader

4. Det oppleves ofte vanskelig å bekjenne troen på den allmektige Gud i vår verden. Millioner av mennesker lever i ufattelige lidelser som de ikke selv har forårsaket. Ondskap og ulykke synes å ramme blindt og tilfeldig. Til tross for all smerte og tvil fastholder vi troen på en Gud som er både kjærlig og allmektig.

5. I møte med denne virkeligheten er det nødvendig å peke på at bekjennelsen til Guds allmakt i Det nye testamente ikke er uttrykk for en abstrakt filosofisk refleksjon over hva som er mulig eller umulig for Gud. Når skriften kaller Gud den allmektige, er dette først og fremst uttrykk som lovpriser Gud for hans storhet og makt som viser seg i hans skapende gjerning og hans frelseshandling. Kirken ser fram mot den nye himmel og den nye jord der Guds herlighet og velde skal være synlig tilstede blant menneskene. Guds allmakt har åpenbart seg i vår historie ved at han har overvunnet livets mektigste fiende, døden, i Jesu oppstandelse. Vi venter med glede på dagen for Jesu gjenkomst i herlighet, da jorden skal omfavnes av oppstandelsens nyskapende kraft. Da vil Gud dømme Satan og gjøre ende på det onde og Guds allmakt skal bli alene blant oss. Men inntil Jesus kommer igjen, lever vi i en verden som både vinter om Guds kjærlighet og om Satans onde krefter.

Åp 1,8; 1 Pet 1,3; 2 Pet 3:13; Åp 21

6. Som vår Himmelske Far har Gud omsorg for alle mennesker. Ved Jesus Kristus har Gud åpnet veien for oss inn til et personlig fellesskap med seg der vi som Guds barn kan påkalle ham som vår far. Når Skriften sier at Gud er vår far, bruker vi et bilde fra menneskelivet som uttrykker Guds omsorg for oss. Dette bildet betyr ikke at Gud er mann. Gud står over og utenfor den menneskelige kjønnsdeling i mann og kvinne. Guds faderlige omsorg inkluderer både en fars og mors kjærlighet til sine barn.

Hebr 10,19-20; Rom 8,15; Jes 66,13

7. Likevel har Jesus lært oss å tiltale Gud ved hjelp av navnet "Fader" eller "Far". Hvis vi vil bekjenne oss til den Gud som Jesus har åpenbart for oss, kan dette gudsnavnet ikke erstattes eller tas bort. Vi er imidlertid klar over at det for mange mennesker er vanskelig å bruke farsnavnet når Gud tiltales. Dette skyldes at de bærer på vonde erfaringer fra egen oppvekst i forholdet til sine fedre. Men Gud er en annerledes far. Hans kjærlighet kjenner ingen forbehold.

Matt 6,9; Joh 17,1; Rom 8,15; Ef 3,15

skaperen av himmel og jord, av alt synlig og usynlig.

8. Gud har skapt alt av intet. Skaperverket omfatter både en synlig og en usynlig dimensjon som går langt utover hva vi kan forstå. I den usynlige verden finnes både gode og onde krefter. Bekjennelsens anliggende er imidlertid å understreke at det ikke finnes noen grenser for Guds skapende nærvær og herrevelde. Guds skapelse er heller ikke begrenset til en fortidig handling ved tidens begynnelse. Uten opphold gir han liv, opprettholder og nyskaper alt levende. Livet er villet av ham. Derfor er naturen, både jorden og plante- og dyrelivet godt og verdifullt.

1 Mos 1-3; Sal 104

9. Mennesket er skapt i Guds bilde. Menneskeverdet er derfor ukrenkelig fra unnfangelsen av. Det kan ikke graderes etter rase, kjønn, egenskaper, alder eller funksjonsdyktighet. Kirken er forpliktet til å forsvare alle menneskers grunnleggende rett til liv fra unnfangelse til den naturlige død, retten til mat, helse, bosted, arbeid, et levedyktig miljø, frihet og fred. Disse rettigheter krenkes daglig i vår verden. Gud er på de svakes og undertryktes side. Mennesker som lider under overgrep har derfor krav på den kristne kirkes solidaritet og støtte.

Sal 8; Sal 139,13-16; Amos 5

10. Fordi alt det skapte er Guds verk, bærer det hans preg. Skaperverkets storhet og skjønnhet vitner for oss om Guds egen kraft og majestet. Med salmisten bekjenner vi:

”Himmelen forkynner Guds herlighet” (Sal 19,1). Naturen er ikke guddommelig, men den preker uten ord om Den hellige Gud.

11. Gud har ansvar for sitt skaperverk. Også naturen får del i den frelse som Jesus bringer ved sin gjenkomst. Da skal Gud nyskape jorden og alt som lever på den. Vår klode har en fremtid i Guds plan. Dette håp er en veldig inspirasjon i arbeidet med å verne skaperverket.

Rom 8,19-22; Åp 21,1-4

12. Gud har kalt oss til å være hans medskapere på jorden. Men vår omgang med skaperverket har ført til at jordens miljø er alvorlig truet. Vi har ikke ivaretatt kulturoppdraget etter Guds vilje. Denne krisen utfordrer oss ikke bare til å utvikle nye tekniske løsninger som kan bøte på problemene. Det er nødvending med en helt ny holdning og respekt overfor naturen som omgir oss. Vi kan ikke lenger forholde oss til naturen som råstoff og spiskammer som bare er til for å dekke våre behov. Naturen er verdifull og verneverdig, ikke bare fordi vi lever i og av den, men fordi den er skapt og villet av Gud. Det er derfor et mål i seg selv å verne om skaperverkets mangfold og dets økologiske likevekt, også der hvor menneskets livsmiljø ikke umiddelbart er truet.

1 Mos 2,15; Sal 8

13. Med denne grunnholdning til skaperverket er det naturlig for oss som troende mennesker at vi engasjerer oss for å bevare vårt økologiske miljø fra ødeleggelse. Vi vil utfordre våre kirkesamfunn og menigheter til å gå sammen ned alle mennesker av god vilje i kampen for jorden.

14. Samtidig vil vi vise til at vi som kristne kirkesamfunn i denne situasjonen har et særlig budskap å forkynne: Jorden er Guds. Den er underlagt hans verdensstyre og har en plass i hans fremtid. Inntil skaperverket blir frigjort ved Jesu gjenkomst, skal vi leve på jorden etter Guds oppdrag og i hans skapende nærvær.

15. Vårt ønske og vår bønn er at vi som kristne kirkesamfunn i Norge kan vokse nærmere hverandre. I tjenesten med å gi dette budskapet videre til våre menigheter og vårt folk bekjenner vi sammen: **VI TROR PÅ EN GUD, DEN ALLMEKTIGE FAR, SKAPEREN AV HIMMEL OG JORD, AV ALT SYNLIG OG USYNLIG.**

VI TROR PÅ ÉN HERRE, JESUS KRISTUS

Uttalelse fra NTSF
1996

Innledning

Som søsken i Kristi kirke i Norge ønsker vi å vitne sammen om vår felles tro på den treenige Gud, Fader, Sønn og Hellig Ånd.

Vår enhet som kristne er gitt oss fordi vi tilhører den samme Kristus og fordi vi alle er lemmer på Kristi legeme, som er kirken. Denne enhet er ofte blitt skjult av splittelsene mellom kristne og mellom kirkene i denne verden. For å gjøre vår enhet i Kristus mer synlig, vil vi sammen uttrykke hva vi har felles i vår tro på Kristus.

Denne tro er gitt oss fra de første kristne gjennom det apostoliske vitnesbyrd i Det nye testamente. Denne tro er bekjent, gjengitt og utlagt av generasjoner av kristne i ulike deler av verden, i forskjellige kirker og til forskjellige tider og under skiftende omstendigheter. En av de viktigste oppgavene i vårt arbeid for kirkens enhet er å drøfte og vise hva det innebærer å tro på Kristus i dag. Dette gjør vi i visshet om at vi alle ser stykkevis og delt, også når vi uttaler oss om vår tro på Kristus. Like fullt er det vår oppgave å vitne om den felles tro som er gitt oss i varetekt og å vitne om hva den innebærer i dag. Vi gjør dette i bønn om Den Hellige Ånds veiledning og i bønn om at vårt felles vitnesbyrd kan føre andre til tro.

Målet for vårt arbeid er det mål Gud har satt for hele kirken og for hele sitt skaperverk: "Å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmel og på jord." (Ef 1,10)

Denne felles kristne trosbekjennelse fra kirkens første århundreder, ble til i en strid om hvem Jesus Kristus er. Striden sto om hvordan Kirkens felles bekjennelse til Jesus Kristus som både Gud og menneske skulle utformes.

Også i vår tid er det stor interesse for og strid om hvem Jesus Kristus er. Enkelte oppfatninger om hans person er i strid med vår felles bekjennelse, selv om de kan være uttrykk for en ekte interesse og lengsel etter å kjenne ham.

Bekjennelsen til den ene Herre Jesus Kristus, uttrykkes slik i den andre artikkel Den nikensk-konstantinopolitanske trosbekjennelse:

*Vi tror på én Herre, Jesus Kristus,
Guds enbårne Sønn,
født av Faderen før alle tider,
Gud av Gud, lys av lys,
sann Gud av sann Gud,
født, ikke skapt,
av samme vesen som Faderen.
Ved ham er alt blitt skapt.
For oss mennesker og til vår frelse
steg han ned fra himmelen,
og ved Den Hellige Ånd og av jomfru Maria
ble han menneske av kjøtt og blod.
Han ble korsfestet for oss under Pontius Pilatus,
led og ble begravet,
oppsto den tredje dag etter Skriftene
og fór opp til himmelen, sitter ved Faderens høyre hånd,
skal komme igjen i herlighet for å dømme levende og døde,
og hans rike skal være uten ende.*

A. JESUS KRISTUS - SOM BLE MENNESKE FOR VÅR FRELSE

Vi tror på én Herre, Jesus Kristus,

1. "Vi tror på én Herre, Jesus Kristus". Det er bare en Kristus, Jesus fra Nasaret. Uavhengig av hvilken kirke vi tilhører, tror vi på den ene og samme Kristus. Kristi enhet er det første som understrekes i kirkens bekjennelse til Kristus. Hele bekjennelsen er en sammenhengende omtale av Kristi enhet. Gud og menneske er ett i Kristus, og Kristus er ett med Faderen. Hans eksistens før fødselen, hans fødsel, hans liv og gjerning, hans død og oppstandelse, hans herliggjørelse og lovede gjenkomst er en enhet. Bekjennelsens enkelte ledd skal ikke løsrives fra de andre, men må forstås i lys av helheten.

Ef 4,1-5.15; Joh 14, 8-11; Rom 10,12

2. Jesus Kristus er Herre. Vi tror på den levende og oppstandne Jesus. Tittelen "Kristus" uttrykker at han er den salvede, den utkårede konge og herre. Ved Jesu oppstandelse fra de døde trådte han fram som den ene sanne Herre over liv og død. Hemmeligheten ved hans person og gjerning ble åpenbart. Den kristne tros mysterium må sees i lys av oppstandelsen. Slik kan vi tolke hans liv, hans tjeneste for sine medmennesker, hans solidaritet med de svake og undertrykte, hans lidelse og død. I lys av oppstandelsen er alt dette en enhet og noe mer enn en episode i historien. Troen på den ene, oppstandne Herre gir oss et nytt perspektiv på hele menneskeheten og hele skaperverket.

1 Kor 12,3; Fil 2,11

Guds enbårne Sønn,

3. Jesus Kristus er "ved helligets Ånd innsatt som Guds mektige Sønn da han sto opp fra de døde" (Rom 1,4). Vår tro på Jesus Kristus som Guds Sønn springer ut av oppstandelsen. Den viser hvorfor han kalte Gud sin "Far", og hva han var før han ble menneske.

Ef 1,3; Rom 1,2-4

4. Bekjennelsen av Jesu Kristi eksistens før fødselen hører med til helheten i vår tro på ham som Guds Sønn. Hans enestående stilling blir uttrykt når det sies at Jesus Kristus er den enbårne.

Fordi vi tror på Jesus Kristus som Guds Sønn, tror vi at det var Gud selv som kom og brakte sitt rike nær i og med Jesu forkynnelse, liv og gjerning. I Jesus Kristus ser vi at Gud står på de svakes side, at Gud oppsøker dem som trenger hjelp, medlidelse, frelse og håp. Vårt håp i liv og død knytter seg ikke bare til et menneske, men til Gud selv, kommet som menneske.

Matt 12,28; Luk 19,10; Joh 1,1-18

født av Faderen før alle tider,

5. Når vi bekjenner at Jesus er født av Faderen før alle tider, mener vi at han er av samme vesen som Faderen. Det betyr at Kristus er evig Gud. Da Kristus ble menneske opphørte han ikke å være Gud.

At Faderen føder Sønnen, betyr ikke at Gud er kjønnsbestemt. Det er hverken Guds "mannlighet" eller "kvinnelighet" som slås fast på denne måten, men at Gud er Jesu Kristi opphav.

Jes 9,2; Joh 1; 1 Joh 1,1-3

Gud av Gud, lys av lys, født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen.

6. Disse uttrykk for hvem Jesus Kristus er, sier at Gud er evig Fader og evig Sønn. Med andre ord er Gud alltid fellesskap (koinonia). Flere religioner bekjenner troen på den ene Gud. Men den kristne tro er en tro på den treenige Gud - den Gud som er et fellesskap av Faderen, Sønnen og Ånden. Det er dette fellesskap vi får et glimt av, ja, blir en del av, i og med Kristi komme til verden. Men selv om Kristus er Gud, av samme vesen som Faderen, er de ikke flere guder. Troen på den ene Gud er ikke forlatt selv om vi tror på Gud som fellesskap. Gud er like fullt den ene, som er kommet nær, men uten å kunne fanges av vår fatteevne.

Joh 17,3; 1 Tim 6,16

7. Når det sies at Kristus er lys av lys, uttrykker også hans relasjon til Faderen - som lysstrålene er en del av lyset i lyskilden. Samtidig utgår lysstrålen fra lyskilden. Kristus viser oss lys gjennom mørke. Dette innebærer en avvisning av alle selvoppnevnte gudsrepresentanter og frelsere. Vi kan ikke frelse oss selv. Kristus er én, og han er den eneste som viser oss den sanne Gud.

Joh 1,9; 8,12; 14,6

8. At Jesus er av samme vesen som Faderen, betyr at Jesus Kristus er virkelig Gud. Selv om trosbekjennelsens formulering viser til en strid i kirken i det 4. århundrede, er dette et utsagn om Jesus som er omstridt også i dag. Det er mange eksempler på at det er vanskelig å slutte seg til Jesu vitnesbyrd om seg selv, og til kirkens tro

på Jesus som Guds sønn. Dette er ikke desto mindre avgjørende for hva vår felles kristne tro er. Det er ingen andre enn Gud selv som har kommet og fullført vår frelse i Jesus Kristus.

Rom 9,5; Fil 2, 6-11

Ved ham er alt blitt skapt

9. Jesus Kristus er den alt er blitt skapt ved. Og det er ved ham alt kan bli nyskapt. Ingen skapning kan oppnå nyskapelsen og fullendelsen uten ham. Ved at Guds sønn ble menneske, er nyskapelsen begynt. I oppstandelsen er den blitt synlig. Jesus Kristus er ikke bare menneskenes herre, men også hele skapningens Herre.

Kol 1, 15-20

For oss mennesker og til vår frelse steg han ned fra himmelen, og ved Den Hellige Ånd og av jomfru Maria ble han menneske av kjøtt og blod,

10. Det er likevel ikke mindre vesentlig å understreke at Jesus er et virkelig menneske. Denne hendelse, også kalt "inkarnasjonen", er grunnleggende for vår kristne tro. Den gjelder ikke bare Jesu fødsel, men hele hans liv, gjerning, død og oppstandelse. Gud er kommet til oss i et menneskes skikkelse. Slik er Jesus et synlig bilde på den usynlige Gud. Inkarnasjonen bestemmer vår Gudstro. Men den er også avgjørende for vår tro på hva et menneske er. Det siste har flere aspekter:

11. Inkarnasjonen favner hele menneskeheten. Som ethvert menneske var Jesus begrenset. Som jøde tilhørte han en spesiell tidsepoke og kultur. Han var mann, ikke kvinne. Likevel er han en representant for hele menneskeheten, kommet til frelse for oss alle. Derfor kalles han "den nye Adam". Inkarnasjonen er Guds "ja" til hele menneskeheten, uansett rase, kjønn, personlig utrustning, kunnskapsnivå, sosial og religiøs status.

Rom 5,12-21

12. Hele menneskeheten blir fornyet ved inkarnasjonen, ved at Jesus Kristus blir en del av vår menneskehet og vår historie. Dette betyr ikke at menneskets livsvilkår er uten lidelse og vanskeligheter etter Jesu Kristi komme. Jesus viste at det sanne og virkelige menneskes vei også kan være den foraktedes og den lidendes vei.

13. Menneskets verd uttrykkes klart ved at Gud selv ble menneske. Alle mennesker er skapt i Guds bilde, selv om dette bildet er vansiret av synden. I Kristus ser vi hva Guds og menneskets sanne bilde er. Inkarnasjonen innebærer at Kristus har identifisert seg med hvert menneske. Dette er den dypeste grunn til å ta vare på, verne om og vise respekt for det enkelte menneske.

14. Inkarnasjonen bestemmer også vårt syn på jorda. Denne jorda tilhører Gud, og Gud vedkjenner seg sin skapning. Alt Gud har skapt er bejaet av Gud. Den materielle side ved vårt liv fører oss ikke bort fra frelsen og gudsfellesskapet. Frelse er derfor ikke å bli frigjort fra det livet vi her lever, men å bli frigjort til å leve det liv Gud hadde ment at vi skulle leve.

1 Mos 1,31

15. At Jesus er et sant menneske kommer til uttrykk ved at han ble født av en kvinne som et hjelpeløst barn. Maria er kvinnen som fødte Gud. Det er vesentlig for oss å sammen understreke hvor viktig hun var og hvor viktig hennes eksempel er for alle troende til alle tider, både menn og kvinner. Maria er bildet på den sanne troende, et eksempel for menn og kvinner. Hun sa ja til Guds oppdrag ut fra en selvstendig tro og tillit til Gud. Hun viste mot og vilje til å gjøre det Gud ville, til tross for de problemer det gav henne som ung, ugift kvinne. Maria ikke bare tar imot det som blir lagt på henne; hun uttrykker gjennom sitt liv og sin lovsang troen på at Gud står på de fattiges og de undertryktes side. Som ung kvinne er hun et eksempel på at Gud utvelger og bruker dem som i verdens øyne kan synes små og ubetydelige. Dette står i sterk kontrast til all gudstro og religiøsitet som identifiserer Gud med makt og rikdom.

Luk 1 og 2

16. Trosbekjennelsen sier at Maria var jomfru. Det er også et uttrykk for Jesu enestående stilling. Når det sies at Jesus, menneskelivets fornyer og nyskaper, det nye livets første representant, ble til ved Den Hellige Ånd, uttrykker vi at Ånden er skaperens og livets kraft. Denne Ånd er virksom i Kristus.

B. JESUS KRISTUS - SOM HAR LIDT FOR VÅR SKYLD

Han ble korsfestet for oss under Pontius Pilatus,

17. Vår tro på Jesus Kristus er vår tro på Gud som frelser fra syndens, dødens og djevelens makt. Alt menneskelig liv er bundet av synd. Den ødelegger liv, det enkelte menneskets liv og vårt felles liv og gjør seg gjeldende i alle de handlinger, ord og tanker som bryter med Guds gode vilje. Jesu død er Guds handling, der syndens skyld blir tatt bort og dødens makt blir brutt. Denne Guds seier kommer til uttrykk gjennom paradokset: Troens mysterium er at Kristus ble den seirende ved å bli et offer.

18. "Han ble korsfestet for oss." Dette er et kjernepunkt i vår Kristus-tro. Helt siden apostlenes tid har den kristne kirke tolket Kristi død som en død "for oss". Jesus forsto seg selv og sin død som en oppfyllelse av Det gamle testaments profetier om den lidende Herrens tjener. Nikenum uttrykker tydelig at ikke bare Jesu død, men hele hans liv, gjerning, død og oppstandelse skal sees i dette perspektiv.

Luk 24

19. Kristi død har vært tolket på flere måter i ulike teologiske tradisjoner. I lys av oppstandelsen ser vi at "alt dette er av Gud" (2 Kor 5,21). Kristi død var slik sett ikke meningsløs. Dermed kan vi også tro at den var "for oss". Ulike tankemodeller har vært brukt for å forklare hva som skjedde og på hvilken måte Kristi død kan forstås som et offer. Disse modeller utelukker ikke hverandre, men de peker hver på sin måte henimot korsets mysterium.

20. Synden medfører skyld overfor Gud og mennesker. En misgjerning mot et annet menneske eller en annen av Guds skapninger, er også en misgjerning mot Gud. Kristi soningsdød førte til forsoning mellom Gud og mennesker. Det offer som ble gitt, er det Gud selv som gav. Soningen er den mulighet Gud skaper for at syndens følger kan bli brutt. Soningen skaper den nye livssammenheng, den nye mulighet for liv i rettferdighet, glede og fred. Ved soningen viser Gud sin frelsesvilje, sin rettferdighet, overfor alle mennesker.

Kristus er det seirende Guds lam som har overvunnet alle onde makter. Dette er den kristne tro, selv om denne tro motsies av all ondskap, urettferdighet, krig, sult, lidelse og død i denne verden. Vår tro og vårt håp er at Kristi seier over ondskapen til sist skal triumfere i denne verden.

Kristi død viser hans lydighet mot Guds kjærlighet og vilje. Ved Kristi komme til verden, hans liv, død og oppstandelse er Guds kjærlighet klart blitt åpenbart.

Jesu død skjedde offentlig og som et brudd på et uskyldig menneskes verd. Dette skjedde som en følge av hans vitnesbyrd om sannheten, om Guds rike. Alle maktthaveres fristelse til å misbruke sin makt blir utfordret av budskapet om Guds rike. Kristus rår gjennom sannhet og rettferdighet, ikke ved ytre makt; "mitt rike er ikke av denne verden".

Joh 18,36

21. Jesus ble forfulgt av sitt folks ledere og henrettet av de romerske myndigheter. Det kan ikke rettferdiggjøre at alle jøder er blitt tillagt skylden for Jesu død. Det er vår tro at vi alle var skyldige i at den rettferdige måtte lide. Hans død er til soning for alle menneskers synder, og skillet mellom jøder og andre folkeslag blir revet bort ved Jesus død, selv om Israels utvelgelse blir stående.

Ef 2,14-18; Rom 9-11

led og ble begravet,

22. Kristi lidelse var en lidelse i vårt sted, en soning for våre synder.

Kristi lidelse og død viser at Gud selv led under ondskapens uforståelige makt. Kristus viser oss til fulle Guds medlidelse.

Kristus er med sin frivillige lidelse for andre et forbilde for oss. Å følge Kristus betyr å ta sitt kors opp og bære den motgang og lidelse som rammer både andre og en selv.

I den lidende og oppstandne Kristus gir Gud oss et håp om at livet ikke for alltid er preget av dødens krefter. Dette håp gjør oss ikke passive. Håpet setter oss inn i den samme kamp for liv, rettferdighet og glede som Kristus selv kjempet. Kristi lidelse viser oss at Gud er på den undertryktes side. Gud verner om offerets liv og verdighet.

Matt 16,24; Gal 6,2

23. Kristus led med alle lidende i denne verden. Gud er på de lidendes side i kampen mot synd og død. Det gir håp for mennesker som lever med lidelsen og kjemper mot dødens krefter.

C. JESUS KRISTUS - OPPSTÅTT FOR Å OVERVINNE ALLE ONDE MAKTER

oppsto den tredje dag etter Skriftene og fór opp til himmelen

24. Den oppstandne Kristus er den allmenne kirkes og hele universets Herre. Den kraft som var virksom i Jesu legemlige oppstandelse fra de døde, er også virksom i skaperverket og i kirken. Denne nyskapende kraft kan forvandle ethvert menneske som får del i Jesu død og oppstandelse.

Den inkarnerte, oppstandne og himmelfarne Kristus er universell. Det innebærer at Kristus ikke hører til bare ett sted, i en del av verden eller på ett trinn i historien, men er nærværende i det hele. Himmelfarten uttrykker på en spesiell måte Kristi nærvær i hele vår verden, til en hver tid.

Ikke alt som skjer er etter Kristi vilje. Den oppstandnes kraft gjør seg også gjeldende i vår svakhet. Menneskelig lidelse og svakhet er ikke et tegn på at Kristus er fraværende. På en spesiell måte er Kristus nærværende i det lidende menneske, han som selv led for oss alle.

25. Kristus er nærværende i hele sin kirke på jord. Kirken lever i spenningen mellom det som allerede er kommet med Kristus og det som ennå ikke er virkeliggjort. Den oppstandne Herre er alles tjener, og kirken er kalt til å følge Kristus.

Kristus har lovet å være til stede på en spesiell måte i kirken. Det nye testamente bruker bildet med hodet og legemet på forholdet mellom Kristus og kirken. Dette løfte er knyttet til samværet "i hans navn". Det gjelder særlig i feiringen av nattverden (eukaristien - det store takkemåltidet), der han gir oss sitt eget legeme og blod. Videre har han knyttet sitt løfte om nærvær til utsendelsen, til kirkens felles oppdrag å gjøre alle folkeslag til hans disipler: "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende."

Matt 28,18-20; 1 Kor 10,16-17; Ef 5,23

sitter ved Faderens høyre hånd,

26. Kristus ved Faderens høyre hånd er et billedlig uttrykk for at Kristus er innsatt som den universelle og éne Herre. At Kristus er universell betyr også at Kristus er hele verdens frelser. Det er bare Kristus som kan frelse mennesket fra synd og skaperverket fra forgjengelighet. Det er vårt felles vitnesbyrd, som vi er satt til å bringe til hele verden.

27. Som Kristus kom mange i møte mens han levde her, slik går Kristus i forbønn for Faderen for oss uavlatelig, og i hans navn bærer vi våre bønner fram for Faderen.

skal komme igjen i herlighet for å dømme levende og døde,

28. Jesu herredømme står i motsetning til denne verdens ondskap, og er en dom over alt som ødelegger Guds gode vilje for verden. Kirken er kalt til å være et profetisk tegn på den oppstandne Herres kommende rike.

29. Kirken bekjenner troen på Kristus som hele verdens dommer. Alle står vi til ansvar for ham med hele vårt liv. Kristi dom er et uttrykk for Guds sannhet og rettferdighet. Den gjør seg allerede gjeldende i denne verden, vi ser alt nå følgene av våre synder.

30. Kirken ber for alle menneskers frelse og forening med Kristus, etter Guds plan og vilje. Kirken kan ikke benekte den mulighet at et menneske kan gå fortapt. Men vårt håp og vår bønn er: "Herre, miskunn deg over alle mennesker, for Jesu Kristi skyld!"

31. Alle kristne står under Guds dom. Av dem som det er mye gitt, skal det kreves mye. Kirken har ikke alltid hatt evne og vilje til å vitne om den ene Herre, Jesus Kristus. Kirken har ikke alltid hatt evne til å være et tegn på det håp alle mennesker har i og med Kristi oppstandelse fra de døde.

Matt 25

og hans rike skal være uten ende.

32. Ingen riker eller statsdannelser i denne verden er identiske med Kristi rike. All menneskelig makt er begrenset og blir stadig prøvet i møtet med dette rike.

33. Vi lever i spenningen mellom Guds rikes første komme til verden og fullendelsen ved Kristi gjenkomst. Vi kan ikke forklare denne spenningen. Heller ikke kan noen si når Kristus kommer igjen.

34. Som kristne lever vi i bønn og tro om at den ene, levende og oppstandne Herre, Jesus Kristus, skal råde ved sannhet og rettferdighet nå og for all tid. Sammen med kristne til alle tider ber vi: "Marana tha! Kom, Herre Jesus! "

Joh Åp 22,20; I Kor 16,22

VI TROR PÅ DEN HELLIGE ÅND

Uttalelse fra NTSF 2000

Innledning

Som søsken i Jesu Kristi kirke i Norge ønsker vi å vitne sammen om vår felles tro på den treenige Gud - Fader, Sønn og Helligånd.

Vår enhet som kristne er gitt oss fordi vi i troen tilhører den samme Kristus, og fordi vi alle tror vi er lemmer på Kristi legeme, som er kirken. Denne enhet er ofte blitt skjult av splittelsene mellom kristne. For å gjøre vår enhet i Kristus mer synlig, vil vi sammen uttrykke hva vi har felles i vår tro.

Denne tro er gitt oss fra de første kristne gjennom det apostoliske vitnesbyrd i Det nye testamente. Den er bekjent, gjengitt og utlagt av generasjoner av kristne i ulike deler av verden, i forskjellige kirker og til forskjellige tider og under skiftende omstendigheter. En av de viktigste oppgaver i vårt arbeid for kirkens enhet, er å drøfte og vise hva det innebærer å tro på Den Hellige Ånd i dag. Dette gjør vi i erkjennelsen av at vi alle ser stykkevis og delt, også når vi uttaler oss om vår tro på Ånden. Like fullt er det vår oppgave å vitne om den felles tro som er overgitt oss, og å vitne om hva den innebærer i dag. Vi gjør dette i bønn om Den Hellige Ånds veiledning, og i bønn om at vårt felles vitnesbyrd kan føre andre til tro.

Målet for vårt arbeid er det mål Gud har satt for hele kirken og hele skaperverket: "Å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmel og på jord" (Ef 1,10).

I denne erklæring tar vi utgangspunkt i et studium av Den nikeno-konstantinopolitanske trosbekjennelse, Nikenum.

Denne felleskristne trosbekjennelse fra det 4. århundre ble til som et resultat av strid om hvordan forholdet mellom de tre Personer i Treenigheten skulle forstås, i første rekke om Sønnen var underordnet Faderen. Kirkemøtene i Nikea og Konstantinopel utformet troen på likeverdet og enheten mellom Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, og denne troen kan det store flertall av alle kristne også i dag samles i bekjennelsen av.

Bekjennelsen til Den Hellige Ånd, den tredje person i den treenige Gud, formuleres slik i den opprinnelige teksten i den tredje artikkel av Nikenum:

*Vi tror på Den Hellige Ånd,
som er Herre og gjør levende,
som utgår fra Faderen,
tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen,
og som har talt gjennom profetene.*

*Vi tror på en, hellig, allmenn og apostolisk kirke.
Vi bekjenner en dåp til syndenes forlatelse
og venter de dødes oppstandelse og et liv i den kommende verden.
Amen.*

A. DEN HELLIGE ÅND SOM HERRE OG LEVENDEGJØRER

Vi tror på Den Hellige Ånd,

I Artikkelen om Den Hellige Ånd er nødvendig i bekjennelsen av den treenige Gud. Jesu Kristi frelsesverk formidles til oss av Den Hellige Ånd. Ånden gir det livsrom som verden og kirken beveger seg i. Ånden skaper og fornyer vår tro. Gjennom Åndens kall og gjerning hos oss kjenner vi Gud som Far og Jesus Kristus som Frelser. Når kirken bekjenner at "vi tror på Den Hellige Ånd", er det Ånden selv som virker denne tro. Bekjennelsen til Den Hellige Ånd gjør vår tro på den treenige Gud fullstendig. Hele bekjennelsen er en sammenhengende omtale av Åndens gjerning i det bekjennende fellesskap. Derfor må bekjennelsens enkelte ledd ikke løsrives fra de andre, men forstås i lys av helheten.

Joh 20,22-23; 2 Pet 1,3-4, Åp 2,10

2. Pinsedag er en følge av Jesu Kristi oppstandelse fra de døde. På denne dag skapte Den Hellige Ånd kirken. Vår tro på Ånden bygger på Bibelens vitnesbyrd. Å tro på Ånden er å bekjenne at Ånden er en person i guddommen. Ånden er alltid nærværende og aktiv i den kristne kirke. Den Hellige Ånd er én, livgiveren for fellesskapet av dem som tror og vil tilhøre den treenige Gud. Den Hellige Ånd er den Guds Ånd som vi møter i Det gamle testamente. Gjennom alle tider og på alle steder hvor Jesus Kristus er bekjent som menneskets frelser, er det Ånden som bevirker troen. Alle mennesker som har denne bekjennelse er forenet i den samme Ånd uansett rase, kjønn, alder eller sosial tilhørighet. Ånden kommer til hvert enkelt menneske som er renset ved Jesu Kristi forsoning. Etter den første pinsedag i Jerusalem tar Den Hellige Ånd bolig hos dem som bekjenner Jesus Kristus som Herre. Gjennom kirkens 2000-årige historie har alle de som har hørt evangeliet hatt mulighet til å få del i Ånden. Ånden virker i den enkelte kristne med sitt nærvær, sine gaver og med utrustning og kraft til tjeneste. Den Hellige Ånds gjerning er en forutsetning for troen på Jesu Kristi frelsesverk. *1 Mos 1,2; Dom 3,10; Jes 11,2; Matt 3,16; Apgj 2 og 3; 1 Kor 12,3; Ef 5,6; Heb 9,14; 1. Joh 1, 7.9*

som er Herre og gjør levende,

3. Den Hellige Ånd er Herre. Ånden blir mange ganger i det profetiske og apostoliske vitnesbyrd omtalt som "Herrens Ånd". Det betyr det samme som Guds Ånd og Den Hellige Ånd. Det er forskjellige navn på den samme person i guddommen. Ånden er Guds Ånd og derfor verdig tittelen "Herre". Kirken bekjenner at Ånden er Herre fordi Ånden er Gud. I denne bekjennelsen underordner kirken seg Ånden som dens tjener. Kirken må gjøre og forkynne det som Ånden pålegger den. Vi tror at den uforanderlige bekjennelse til Ånden som Gud og Herre kommer til uttrykk på en gyldig måte i Nikenum. Bekjennelsen av Ånden som Herre står ikke i motsetning til bekjennelsen av Jesus Kristus som Herre. Gud er udelelig. Derfor er bekjennelsen av Ånden som Herre en understrekning av at den treenige Gud er Herre. Ånden er Herre uavhengig av hva det enkelte menneske mener og tror. Når kirken bekjenner at Den Hellige Ånd er Herre, erkjenner den sin avhengighet av Åndens ledelse og utrustning. *Dom 13,25; 2 Sam 23,2; Ap gj 8,39; 2 Kor 3,17*

4. Den Hellige Ånd gir liv. Ved å skape og fornye troen på Jesus Kristus setter Ånden mennesket i frihet. Ånden gjør troen levende og herliggjør Jesus Kristus.

Den livgivende Ånd utfordrer vårt forhold til skaperverket. Alle former for liv er Guds gaver som skal behandles med respekt. Ånden kaller oss til syndsbekjennelse der hvor det moderne samfunn synder mot naturen ved ødeleggende forbruk. Ånden opprettholder og fornyer skaperverket uavbrutt og kaller oss til å fastholde vårt kristne ansvar for skaperverkets integritet i lydighet mot Skaperen. *1 Mos 1,28-30; Sal 104,29-30; Joh 6,63; Rom 8,11; 1 Pet 4,6*

som utgår fra Faderen,

5. Den Hellige Ånd utgår fra Faderen. Den vestlige tradisjon føyde til leddet "og Sønnen" (filioque) for å understreke at Åndens utgytelse er resultatet av Sønnens frelsesverk, ikke at Ånden utgår fra to kilder, eller at Ånden er underordnet Sønnen. Denne formulering har vært årsak til stridigheter mellom den latinske og den greske kirke. Trosbekjennelsens opprinnelige form, uten filioque, vinner i våre dager større aksept også i den katolske og de protestantiske kirker.

6. Både Østkirken og Vestkirken er i dag enige om at det nære forhold mellom Sønnen og Ånden må fastholdes, uten at det gis inntrykk av at Ånden er underordnet Sønnen. Faderen er opphavet til Ånden. Det er vår felles tro at Ånden utgår fra Faderen alene, men sendes av Faderen og Sønnen. Enheten mellom Faderen, Sønnen og Ånden er uoppløselig. Men det indre forholdet mellom dem er en del av det guddommelige mysterium.

Joh 14,16; 1,26; Ap gj 2,33; 1 Joh 2,1

tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen,

7. Den Hellige Ånd påkalles i bønn og tilbedelse på samme måte som Faderen og Sønnen. Vi vedkjenner oss at vi ikke kan gjøre noe uten Åndens nærvær og velsignelse. Denne holdning viser seg for eksempel ved påkallelsen av Ånden (*epiklese*) i forbindelse med de sakramentale handlinger. Når Ånden kan "tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen", betyr det at vår tilbedelse alltid retter seg mot den treenige Gud, uansett hvilken person i guddommen vi påkaller. Ettersom Gud kommer til oss gjennom Den Hellige Ånd, må våre

bønner være i tråd med åpenbaringen av Gud slik vi kjenner den i Skriften. Sann bønn er både tilbedelse av den treenige Gud og forbønn for verden og medmennesker.
Sef 3,9-10; Matt 6,7-15; Joh 4, 23-24

8. Å ære Den Hellige Ånd sammen med Faderen og Sønnen innebærer at man i lære og liv fastholder Åndens guddommelige autoritet på samme måte som Faderens og Sønnens autoritet.
Sal 3,4; Joh 7,18; Åp 5,13; 19,7

9. Vi ærer Ånden når vi bærer Åndens frukt. Dette skjer både gjennom gudstjenesteliv og hverdagsliv. Å bære Åndens frukt i hverdagslivet er å formidle Guds herlighet. Det vil si å leve slik at våre medmennesker møter Gud gjennom oss, og at holdningen til vårt miljø og omverden er styrt av at vi ærer Gud som Skaperen.
Rom 12,1-2; Gal 5,22-23

og som har talt gjennom profetene

10. Kirken tror at den Ånd som åpenbarte seg den første pinsedag er den samme som talte gjennom profetene i den gamle og den nye pakt. Guds åpenbaring er én, men den skjedde gradvis. Det profetiske ord ble oppfylt i det apostoliske vitnesbyrd i Det nye testamente om Jesus fra Nasaret som Messias. I det profetiske ord peker Ånden på Jesus Kristus. Han er oppfyllelsen og selvåpenbaringen av Gud i verden. Siden kirken forkynner det profetiske ord, går kirken selv inn som formidler av et profetisk budskap til verden.
Matt 28,18-20; Luk 24,27; Heb 1,1-3

B. ÉN, HELLIG, ALLMENN OG APOSTOLISK KIRKE

Vi tror på én, hellig, allmenn og apostolisk kirke.

11. Bekjennelsen til den éne kirke er en følge av troen på Den Hellige Ånd. Kirkens enhet er skapt av den treenige Gud. Denne ene kirke er "hellig, allmenn og apostolisk". Selv om konfesjonene er ulike, er den sanne kirke én og udeelig. Derfor er synliggjøringen av kirkens eskatologiske enhet i den treenige Gud både et kall og et håp. Kirken ble til som en enhet den første pinsedag, og Jesus Kristus skal møte sin kirke som en enhet på den siste dag.
Matt 4,19; Rom 8,21-23; 12,4-5; 1 Kor 12,12-27; Ef 1, 22-23; 4,3-6

12. Kirken er helliget ved Jesu Kristi lidelse, død og oppstandelse, og er derfor et fellesskap (Koinonia) av Kristus-troende. Kirken er det åndelige fellesskap av dem som bekjenner Jesus Kristus som Herre. Dette fellesskap er et samfunn og et mysterium som bare kan fattes ved hjelp av Den Hellige Ånds opplysning. Det er et hellig samfunn fordi det bygger på troen på den treenige og hellige Gud. De helliges samfunn, synlig gjennom Ord og sakrament, forener de troende til alle tider og på et hvert sted i et bønnens, tilbedelsens og lovprisningens fellesskap. I kirken er vi alle et hellig presteskap. Som kirke kalles vi til å fornyes i daglig omvendelse og helliggjørelse, hvor den drives til gode gjerninger i etterfølgelse av Jesus Kristus.
2 Mos 19,6; 3 Mos 19,2; Rom 1,11-36; 1 Kor 1,2; Heb 13,12; 1 Pet 1,15; 2,5.9

13. "De hellige" omtales ofte i Skriften som "Guds folk". Det betyr at kirken står i kontinuitet med Guds folk i den gamle pakt. Det nye Guds folk er et fellesskap av kvinner og menn som uavhengig av ytre forhold som rase, kultur, sosial og økonomisk gruppering gjøres til lemmer på Kristi legeme. Som Guds folk er kirken til for å forkynne evangeliet og tjene i verden.
3 Mos 20,24; 5 Mos 27,9; Matt 21,43; Joh 11,51-52; Heb 13,12; Åp 21,3

14. Et kjennetegn på kirken er at den er "katolsk" (allmenn = for alle). Dette kjennetegner Jesu Kristi kirke over hele jorden og hver menighet som er samlet i Jesu Kristi navn. Kirken er til for alle mennesker fordi alle er skapt av Gud og fordi Jesus Kristus døde for alle. Samtidig er den én fordi Jesus Kristus er én. Kirken er sendt til verden for å gjøre alle folkeslag til Jesu disipler og samle dem i Guds rike. Den er førstegrøden av den gjennløste menneskehet.
Matt 28,18-20; Rom 15,8-11; 2 Kor 3,12-17; Ef 1,10; Jak 1,18

15. Kirken er apostolisk fordi den er bygget på apostlenes og profetenes grunnvoll, og er utsendt for å forkynne evangeliet om Jesus Kristus i samsvar med apostlenes vitnesbyrd, slik dette er nedfelt i de nytestamentlige skrifter. Den apostoliske tradisjon er dypest sett videreføringen av den tro kirken har tatt imot fra apostlene. Jesu apostler sammen med menigheten innsatte utvalgte kristne til å forkynne evangeliet, bevare

troens skatt, kirkens enhet og lære menneskene å leve slik Jesus Kristus lærte. Ånden vekker på ulikt vis i de forskjellige kristne trossamfunn mennesker til den apostoliske tjeneste.
Matt 16,16-19; 18,15-19; Joh 20,23; Ef 1,4, 2,20; 2 Tess 3,6-12; 1 Tim 5,19-21; 1 Pet 2,9

C. ÉN DÅP TIL SYNDENES FORLATELSE

Vi bekjenner én dåp til syndenes forlatelse

16. Kristen dåp er den ene dåp til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn som kaller oss til å bekjenne den ene tro sammen. Når dåpen er nevnt i Nikenum, er den nært forbundet med syndstilgivelsen. Den grunnleggende ramme for dåpsforståelsen er Jesu Kristi død og oppstandelse. Dåpen betyr å få del i Jesu Kristi død og oppstandelse, derfor kan vi bekjenne at den er "én dåp til syndenes forlatelse". Selv Jesus Kristus underkastet seg for vår skyld Johannes omvendelsesdåp (Mark 1,4), for å "oppfylle all rettferdighet" (Mat 3,15). Den oppstandne Jesu Kristi befaling om å døpe, ble overlevert videre i kirkens liv (Mat 28,18-20). Fra kirkens første stund ble de troende gjennom dåpen gjort til lemmer på Kristi legeme som er menigheten.
Matt 28,19f; Mark 10,38-40; 16,16; Joh 3,5; Ap gj 2,38-41; 22,16; Rom 6,1-11; Kol 2,11-12; Tit 3,5; 1 Pet 3,21.

17. Gud kaller oss til å motta sin nådes gave og mennesket gir troens gjensvar. I dåpen møtes Gud og mennesket. Gud lar oss dø med Jesus Kristus og reiser oss opp med ham til et nytt liv. Dåp er forbundet med tro, omvendelse og bekjennelse (Ap gj 2,38; 1 Pet 3,21). Det nye testamentet uttrykker i dåpen frelsens rike gave i et mangfold av bilder og uttrykksformer: Tilgivelse/bortvasking av synd (Ap gj 2,38; 1 Kor 6,11), å ikle seg Kristus og innlemmes i det nye samfunn hvor det ikke er forskjell på jøde og greker, slave og fri, mann og kvinne (Gal 3,26-28), en ny fødsel (Joh 3,5), fornyelse ved Ånden (Tit 3,5), frelse fra vannflommen (1 Pet 3,20-21) med videre.

18. Dåpspraksisen varierer fra kirkesamfunn til kirkesamfunn. Her er det ikke bare alderen på dåpskandidatene som er forskjellig, men også dåpsformen. Både overøsning og neddykking er gyldige dåpsformer. For alle innebærer et ja til Guds gave et ja til å vokse i troen gjennom en livslang prosess.

Dåpen innebærer et ja til en stadig fornyelse og vekst i Jesus Kristus. Bekjennelsen som lyder ved dåpen, får sin troverdighet bekreftet i det den leveres ut av den dømte. Nikenum utfordrer oss til å arbeide videre med vår forståelse av dåpen i gjensidig respekt for det som fortsatt skiller oss ettersom den kristne dåp har grunnleggende betydning i våre kirkesamfunn.

D. DE DØDES OPPSTANDELSE OG LIVET I DEN KOMMENDE VERDEN

og venter de dødes oppstandelse

19. Den kristne tro munner ut i håp om at Gud vil fullende verden gjennom nyskaping. Derfor er kristne i sannhet et håpets folk og kirken et håpets fellesskap. "De dødes oppstandelse" er som eskatologisk utsagn nært forbundet med troens andre artikkel. Her handler det om Jesu Kristi oppstandelses konsekvens for de troende både i nåtid og fremtid. Med ordene "de dødes oppstandelse" uttrykkes troen på et evig liv som ikke bare er en åndelig fremtid i oppstandelsen fra de døde forløses mennesket som helhet. Grunnlaget for dette håp er Jesus Kristus. Som førstegrøden av de døde er den oppstandne Jesus Kristus virkeliggjøringen og manifestasjonen av det nye mennesket. Ånden er pantet på vårt håp. Dette håp om oppstandelse fra de døde har Gud gitt mange mektige løfter om til sitt folk.

Mark 14,25; Luk 13,29; 1 Kor 15,20ff; Fil 1,23; Heb 11,1; Ap 7,12; 22,3

og et liv i den kommende verden. Amen.

20. Det kristne håp er rettet fremover mot fullendelsen av Guds rike. Dette rike, som er fra evighet til evighet, kom nær til oss ved Jesu Kristi frelsesverk. Menneskets liv er legemlig både for tid og evighet. Derfor består det fullendte barnekår hos Gud i at "vårt legeme blir fridd ut" fra forgjengeligheten i denne verden ved de dødes oppstandelse. Livet i den kommende verden omtales også som "det evige liv". Fordi Jesus Kristus er stått opp fra de døde, skal de som tror på ham stå opp til det evige liv sammen med ham. Det fullendte Guds rike vil bryte igjennom ved Jesu Kristi andre komme til verden. Kirken tror på et liv i dette fullendte Guds rike. Denne tro og dette håp slutter vi oss til i Trosbekjennelsens avslutning: "Amen. Kom, Herre Jesus."
Joh 5,29, Rom 8,23; 1 Kor 15; Ef 4,4; Åp 21 og 22.

Forslag fra NTSF til økumenisk tekst for den apostoliske trosbekjennelse

*Jeg tror på Gud Fader,
den allmektige,
himmelens og jordens skaper.*

*Jeg tror på Jesus Kristus,
Guds eneste sønn, vår Herre,
som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd,
født av jomfru Maria,
pint under Pontius Pilatus,
korsfestet, død og begravet,
før ned til dødsriket,
før opp til himmelen,
sitter ved Gud, den allmektige Faders høyre hånd,
skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.*

*Jeg tror på Den Hellige Ånd,
den hellige, allmenne kirke,
de helliges samfunn,
syndenes forlatelse,
legemets oppstandelse
og det evige liv.
Amen*

Forslag fra NTSF til økumenisk tekst for den nikenske trosbekjennelse

*Vi tror på én Gud, den allmektige Fader.
Skaper av himmel og jord, alt synlig og usynlig.*

*Vi tror på én Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn,
født av Faderen før all tid, lys av lys, sann Gud av sann Gud,
født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen.
Ved ham er alt blitt til.
Han, som for oss mennesker og for vår frelses skyld
kom ned fra himlene,
ble kjødt av Den Hellige Ånd og jomfru Maria og ble menneske,
han ble korsfestet for oss under Pontius Pilatus,
led, ble begravet og sto opp igjen på den tredje dag etter skriftene,
og steg opp til himlene,
sitter ved Faderens høyre hånd,
skal komme igjen med herlighet for å dømme levende og døde,
og hans rike skal være uten ende.*

*Vi tror på Den Hellige Ånd,
som er Herre og livgiver,
som utgår fra Faderen,
som tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen,
og som talte gjennom profetene.
Vi tror på én hellig allmenn/katolsk og apostolisk Kirke.
Vi bekjenner én dåp til syndenes forlatelse.
Vi ser frem mot de dødes oppstandelse
og livet i den kommende verden.*

STUDIE- OG SAMTALEPLAN

Godkjent av Frikirkelig Studieforbund.

Utarbeidet av Lars-Erik Nordby

”Trosbekjennelsen i vår tid” gjengir i fortettet form samtaler som har vært ført om Den nikenske trosbekjennelsen mellom representanter for ulike trossamfunn i Norsk Teologisk Samtaleforum.

Målsetting

Vi ønsker å invitere menighetene til å bruke dette heftet i sine samtale- og studiegrupper. Heftet gir kunnskap om hvordan sentrale punkter i den kristne tro forstås i dag av kristne ledere fra ulike kirkesamfunn. Det gis her et godt grunnlag til å føre samtalen videre i våre menigheter. Trosbekjennelsen som ble dannet i en tid hvor kirken hadde behov for å definere troens innhold, kan fortsatt inspirere til samtale om hva som er troens innhold og kjerne i vår tid. Heftet viser hvordan arbeidet med bibelske tekster danner utgangspunkt for kirkens tenkning både i det fjerde århundre og i vår egen tid.

Heftet er spesielt godt egnet til å danne økumeniske samtalegrupper.

Ofte sies det at det er så mange kirkesamfunn og trosretninger at det ikke er godt å vite hva en skal tro. De kristne er jo ikke enige seg i mellom. Arbeidet har vist at dette ikke alltid stemmer. Det er faktisk mulig å si mye sammen om vår felles tro og hvordan den skal forstås i møte med vår tids utfordringer. Heftet kan på denne måten inspirere til fellesskap og større forståelse lokalt mellom medlemmer i våre ulike menighetene, slik disse samtalene opprinnelig gjorde det mellom våre kirkeledere.

Vi ønsker lykke til med arbeidet med å trenge dypere inn i vår felles tro og den arv vi bærer med oss fra kirkens første tid.

Arbeidsmetode

Studieopplegget inneholder stoff til sju samlinger. Det er selvsagt fullt mulig å bruke flere samlinger. Vi foreslår at dere velger ut de spørsmålene som er mest interessante eller relevante for dere.

Les de kortfattede setningene fra Nikenum grundig, her er det ingen unyttige eller overflødige ord. Det er viktig å slå opp og sammenligne med teksthenvisingene gjerne også andre relevante henvisninger. Det vil være en fordel for gruppearbeidet om dette gjøres av den enkelte deltager på forhånd.

Tekstene gir et godt utgangspunkt for gruppens samtale. Utfordringen blir å tolke disse inn i den situasjon dere selv står i deres menighets- og kirkesammenheng. (Bevisstgjøring på egen tro –hva den består i og hvordan den kan formidles til andre – er alltid verdifullt!)

Henvendelse for søknad om kursstøtte:

Frikirkelig Studieforbund
fsf@online.no

Norsk Kristelig studieråd
post@kristelig-studierad.no

Første trosartikkel

Første samling

Troen på én allmektig Gud – fader og skaper

1. Noen kirker har ingen trosbekjennelser utenom Skriften, andre henviser både til de oldkirkelige bekjennelser og andre autoritative skrifter.

*Samtal om hva som taler for og hva som taler mot å gi uttrykk for sin tro i korte bekjennelser slik som Den nikenske og Den apostoliske trosbekjennelsen (Apostolikum og Nikenum).
Er det mulig og ønskelig å skape slike bekjennelser i dag?*

2. Vi bekjenner at "Gud er én." (1:2) Dette knytter tilbake til vår jødiske arv. "Det finnes ingen guder ved siden av han som er den usynlige skaperen av alle ting". (1:1) Samtidig lærer kirken om tre personer i guddommen: Faderen, Sønnen og Ånden som sammen utgjør den uoppløselige enhet som er Gud. Det var stridighetene om hvordan dette skulle forstås som var utgangspunktet for kirkemøtet i Nikea og løsningen som ble nedfelt i Nikenum.

Troen på Guds enhet deler vi med jøder og muslimer, men troen på den treenige Gud er annerledes enn deres forståelse.

*Samtal om hva som forener oss og skiller oss fra de to andre store monoteistiske religionene, Jødedommen og Islam.
Ser dere noe som det vil være mulig å samarbeide om lokalt?*

3. I punkt 1:3 knyttes Guds enhet sammen med kirkens enhet. Dette betyr at alle er grunnleggende ett i Kristus. Selv om vi er splittet i mange crossamfunn, er vi alle kristne søsken.

Hvilke konsekvenser mener dere at dette bør få for de troende på det stedet dere bor? - Hva kan denne samtalegruppen bidra med for å synliggjøre denne enheten? Prøv å vær konkret!

4. Mange avviser Gud fordi det er så mye lidelse i verden. Lettere blir ikke dette når vi i Nikenum bekjenner at Gud er allmektig. Kristne ned gjennom historien har forsøkt å komme til rette med dette.

*Samtal om det i kommentaren finnes hjelp til å leve som en kristen på en intellektuelt redelig måte i møte med spørsmålene om Guds allmakt og det ondes problem.
Kan dere tenke dere andre måter å møte dette paradoks på?*

5. Kommentaren diskuterer bruken av begrepet "far" om Gud. I de siste årene har vi på en smertelig måte blitt konfrontert med det bilde som mange jødiske fedre har skapt av hva en far er.

*Er det fortsatt mulig å bruke begrepet "far" om Gud?
Hva betyr det i så fall at Gud er vår far?*

6. "Mennesket er skapt i Guds bilde" (1:9) Dette har store konsekvenser for menneskeverdet i seg selv og hvordan vi forholder oss til hverandre.

*Reflekter over hvor nær synet på mennesket er knyttet til vårt forhold til Gud.
Hvilke forpliktelser legger dette på kirken og den enkelte troende?*

7. I punkt 1:11 heter det at "Vår klode har en fremtid i Guds plan". I punkt 1:12 brukes uttrykket "Guds medskapere". I Første Mosebok 2;15 står det om mennesket som ble satt til å dyrke og passe hagen.

Samtal om hvordan naturen selv vitner om Gud og hvilken plass og hvilke oppgaver menneskene har i skaperverket.

Hva kan det bety at naturen får "del i den frelse som Jesus bringer ved sin gjenkomst"?

Hvordan kan dette inspirere oss i arbeidet med å verne naturen i dag?

Andre trosartikkel

Andre samling

Jesus Kristus er Herre

1. Utsagnet, "Vi tror på én Herre. Jesus Kristus" (2:1) har mange konsekvenser. For de første kristne førte det til konflikter med Cæsar som også gjorde krav på å være den éne Herre.

Samtal om hvilke følger lydigheten mot Kristus kan ha i dag både i de små og store forhold.

2. Jesus er Herre over liv og død.

Hva betyr det for oss at Jesus er stått opp fra de døde og lever i dag?

Hvordan hadde vår tro sett ut, om han ikke hadde stått opp fra de døde?

Hva betyr det i våre liv at Jesus lever i dag?

3. Frigjøringsteologien fra Latin-Amerika er opptatt av at Gud selv kom til oss som et lite barn født av en fattig mor i en stall. Den er derfor tydelige på at Gud står på de svake og fattiges side. "Gud oppsøker dem som trenger hjelp, medlidelse, frelse og håp."

Hva tenker gruppen om dette?

Hvilke virkninger har det i vårt dagligliv?

4. Abort og dødshjelp er aktuelle etiske spørsmål. Her reises vanskelige problemstillinger hvor vi utfordres til å begrunne vårt syn.

Samtal om dette i lys av trosbekjennelsens ord om at Jesus er Herre.

Tredje samling

Gud ble menneske

1. Jehovas Vitner mener at vi tar feil når vi sier at Gud er en treenig Gud. Hvordan vil dere ut fra Bibelen begrunne Jesu guddom. Ned gjennom historien har man forsøkt å forklare forholdet mellom Faderen og Sønnen.

Hvilke tanker får dere ut fra eksemplet i punkt 2:7.

2. De ortodokse kirkene aktualiserer stadig betydningen av Treenigheten, ikke minst betydningen av fellesskapet mellom Faderen, Sønnen og Ånden. Dette har vært både en utfordring og en inspirasjon for de andre medlemmene i det økumeniske fellesskap.

Studer Jesu yppersteprestelige bønn i Johannes 17 og samtal om hvilke konsekvenser fellesskapet i Treenigheten har for oss som kristne både i forhold til Gud og hverandre.

3. Inkarnasjonen - at Gud ble menneske, er helt sentralt i vår kristne tro. Dette gjelder både Jesu fødsel og "hans, liv, gjerning, død og oppstandelse. I punkt 2:10-14 diskuteres betydningen av inkarnasjonen.

*Hvilke konsekvenser har denne for vår tro og vårt liv?
Hva betyr inkarnasjonen for menneskeverdet?*

4. I 2:14 sies det at frelse er "å bli frigjort til å leve det liv Gud hadde ment at vi skulle leve".

*Hvilken betydning har inkarnasjonen for våre muligheter for å virkeliggjøre Guds vilje i våre liv?
Er det en sammenheng mellom dette at Jesus ble menneske og menneskets mulighet til å få del i guddommelig natur (2 Peter 1;14)?*

5. Marias betydning er et spørsmål som har splittet kristenheten, derfor er det særlig interessant å se hva dagens teologer fra ulike kirkesamfunn kan si om henne.

I Marias lovsang sier Maria: "Fra nå av skal alle slekter prise meg salig, for store ting har han gjort mot meg, han den mektige; hellig er hans navn" Lukas 1:48.

*Samtal om Maria ut fra kommentarens punkt 2;16-17 og den tradisjon dere selv står i.
Hvilke sider ved Marias liv og tjeneste trenger vi å løfte frem?*

Fjerde samling **Jesu lidelse og død**

1. "Troens mysterium er at Kristus ble den seirende ved å bli et offer". Slik oppsummeres punkt 2:17. Vi kunne kanskje kalle dette "hvetekornets lov".

*Finn andre eksempler på dette ned gjennom kirkehistorien.
Hvordan kan dette bli en utfordring for oss i våre liv?*

2. Ned gjennom historien har man tolket Jesu døds betydning på ulike måter. Dette gjenspeiles i punktene 2:19 og 2:20.

*Prøv om dere kan finne ulike motiver eller modeller beskrevet her.
Samtal om hvordan dere vil presentere Jesu død ut fra disse ulike synspunktene.
Hvilke konsekvenser kan disse synspunktene få for vårt liv som kristne?*

3. En behøver ikke lete lenge i kristendommens historie før en finner spor av antisemittisme.

*Hvordan kunne dette oppstå?
Drøft de konsekvenser dette har fått.
Hva betyr dette for vårt forhold til jødene i dag?*

4. Tenk etter hvilke ulike former for lidelse vi kan møte i livet.
Jesu lidelse vitner både om at Gud selv lider under ondskapens makt og at dette ikke er en passiv lidelse.

Hvordan kan dette gi håp til mennesker som lider i dag?

Femte samling **Jesu oppstandelse**

1. Kirkens troverdighet og eksistens står og faller med Jesu oppstandelse fra de døde.

*Hva innebærer oppstandelsen for oss som kristne?
På hvilken måte er oppstandelseskraftene virksomme i de troendes liv?
Kristus er universets Herre, på hvilken måte ser vi oppstandelseskraftene virke i skaperverket?*

2. Paulus fikk til svar at "kraften fullendes i svakhet" (2. Kor 12:9).

Hva betyr det i mitt liv at Kristus kommer meg nær i min svakhet? (Prøv å flytt samtalen fra det allmenne til det personlige!)

Er det mulig å identifisere måter eller steder der Kristus kommer oss i møte med sin kraft og hjelp i våre liv i dag?

Hva innebærer det at Jesus sa han skulle "være med oss alle dager inntil verdens ende"?

3. At "Kristus sitter ved Faderens høyre hånd er et billedlig uttrykk for at han er innsatt som den universelle og ene Herre, og at han er hele verdens frelser." (2:26) Blant kristne i dag diskuteres det om Kristus også kan frelse dem som ikke kjenner hans navn, ja om Kristus endog kan være skjult tilstede i andre religioner, eller om det bare er den personlige bekjennelse til Jesus Kristus som Herre og Frelser som er den eneste sikre frelsesvei.

Prøv å finne grunner for og i mot begge syn.

4. Jesus Kristus "skal komme igjen i herlighet for å dømme levende og døde." (2:28) Kirken har til alle tider advart menneskene og vitnet om fortapelsens mulighet selv om det alltid også har vært en tradisjon som har sett frem i mot den tid da Gud skulle bli alt i alle og at alt skal gjenopprettes i sin opprinnelige godhet.

Hvilke tanker gjør man seg i gruppen om disse spørsmålene?

Hvilke konsekvenser får dette for kirkens vitnesbyrd i verden?

Hva betyr dommen for verden vi er en del av?

Hvilke konsekvenser får dommen for mitt liv?

Tredje Trosartikkel

Sjette samling Åndens gjerning

1. Det kan være fruktbart å begynne samtalen om hvilke tanker som den enkelte har om den Hellige Ånd i kirken og i eget liv.

2. En erfaring som Samtaleforumet stadig gjorde i sitt arbeid med de tre trosartiklene var hvordan de hang sammen og belyste hverandre og her har Den Hellige Ånd sin spesielle plass. Det er Ånden som "skaper og fornyer vår tro" og "gjennom Åndens kall og gjerning hos oss kjenner vi Gud som Far og Jesus Kristus som Frelser." (3:1)

Kan dere se spor av dette i arbeidet vi allerede har gjort med første og annen trosartikkel?

3. Ånden virker i kirken og "i den enkelte kristne med sitt nærvær, sine gaver og med utrustning og kraft til tjeneste." (3:2). Alle kristne har del i Den Hellige Ånd og Ånden er virksom i en hver kristen.

Del med hverandre erfaringer av Åndens virke i deres eget liv.

Fortell om noen av de lengsler dere har for dere selv og for kirken.

4. "Når kirken bekjenner at Den Hellige Ånd er Herre, erkjenner den sin avhengighet av Åndens ledelse og utrustning." (3:3). Det er et stort behov for å kunne skille åndene og til å finne Guds vilje i verden, kirken og eget liv.

Samtal om hvordan det er mulig å lytte til Åndens ledelse i dag.

Hvordan kan kirken være en profetisk røst i vår verden? (3.10)

5. "Ånden opprettholder og fornyer skaperverket uavbrutt og kaller oss til å fastholde vårt kristne ansvar for skaperverkets integritet i lydighet mot Skaperen." (3:4)

*Samtal om hvordan Ånden virker i skaperverket.
Hvordan kan vi arbeide sammen med Ånden for å beskytte skaperverket.*

6. I vår tid kartlegges alle levende veseners gener og i løpet av kort tid vil vi se at mennesket begynner å "forbedre" Guds skaperverk.

*Hvilke tanker gjør gruppen seg om dette?
Kan dere lage en liste over gode og vanskelige sider ved en slik utvikling.
Finnes det grenser som ikke kan overskrides? I tilfelle hvilke?*

7. "Den Hellige Ånd påkalles i bønn og tilbedelse på samme måte som Faderen og Sønnen". (3:7) Dette skjer når vi påkaller Ånden ved sakramentale handlinger (epiklese), i tilbedelse av den treenige Gud, forbønn for verden og medmennesker og ved å bære Åndens frukt i gudstjenesteliv og hverdagsliv.

Sjuende samling Kirken

1. "Kirkens enhet er skapt av den treenige Gud."(3:11). Guds folks enhet er både en gave som allerede er gitt og et utfordring som stadig må synliggjøres. Denne enhet begynner alltid lokalt som et fellesskap (koinonia) av de troende.

2. "Kirken er helliget ved Jesu Kristi lidelse, død og oppstandelse, og er derfor et fellesskap (Koinonia) av Kristus-troende". (3:12).

Samtal om forholdet mellom hellighet som noe som er objektivt gitt av den treenige Gud og som må subjektivt leves ut i kirkens og den enkeltes liv.

3. Kirken er allmenn (katolsk). Det betyr at den "er til for alle mennesker, fordi alle er skapt av Gud og fordi Jesus Kristus døde for alle," (3:14) samtidig vet vi at kirken er splittet opp i mange kirkesamfunn. Dette er både et anstøt og en berikelse.

*Hvilke tanker gjør gruppen seg om det anstøt som denne splittelse innebærer?
Prøv også om dere kan identifisere noen av de gaver som det enkelte kirkesamfunn bærer med seg til fellesskapet i den ene allmenne kirke.*

4. "Kirken er apostolisk, fordi den er bygget på apostlenes og profetenes grunnvold, og er utsendt til å forkynde evangeliet om Jesus Kristus i samsvar med apostlenes vitnesbyrd, slik det er nedfelt i de nytestamentlige skrifter " (3:15). I løpet av historien har kirken blitt oppsplittet i mange kirkesamfunn.

På hvilket grunnlag kan vi si at dagens kirker er apostoliske?

5. Et av de vanskelige punktene i samtalen mellom de ulike kirkesamfunn og også den enkelte troende, er spørsmålet om dåpen. Dette gjelder både innhold, begrunnelse og ikke minst tidspunkt (dåp av spedbarn kontra dåp av dem som selv kan bekjenne sin tro). Det er derfor spennende å kunne se hva de ulike kirkers teologer kan si sammen om dåpen ved slutten av det tjuende århundre. Gruppen anbefales her å bruke god tid på å studere bibelhenvisingene i punkt 16 og 17 før samtalen begynner.

Samtal om dåpens innhold og hvem som kan døpes.

La noen i gruppen argumentere for synspunkter på dåpen som til vanlig ikke deles av den teologiske tradisjon dere står i.

Ser gruppen noen mulighet for å komme frem til enda større forståelse av dåpens innhold mellom de ulike trossamfunn?

6. Som kristne eier vi et håp om en nyskapelse som også omfatter de dødes oppstandelse. Dette håpet har sin grunn i Jesu oppstandelse fra de døde.

Hvordan påvirker dette håpet vårt liv som troende i dag?

7. Samtaleforumet bruker i punkt 3:20 flere ganger uttrykk som "fullendelsen av Guds rike" og "det fullendte Guds rike".

Hva kan de mene med slike uttrykk?

La gruppen bruke sin samlede fantasi for å leve seg inn i hvordan livet i den kommende verden kan arte seg. Hvordan kan vissheten om "det fullendte Guds rike" bli en inspirasjon til å leve som en kristen/ å være kirke i dag?

LISTE OVER DELTAGERE I NTSF FRA 1988 TIL 2000

Medlemmer

Odd Magne Bakke	Den norske kirke	1996-1997
Per Jarle Bekken	Den Evangelisk Lutherske Frikirke	1999-2000
Kjell Berg	Den norske kirke	1988-1990
Øystein Brinch	Metodistkirken	1992-1996
Tore Deila	Pinsebevegelsen (personlig medlem)*	1988-1998
Stephanie Dietrich	Den norske kirke	1999-2000
Peder A. Eidberg	Det Norske Baptistsamfunn	1988-2000
Bjørn Øyvind Fjeld	Det Norske Misjonsforbund	1988-1996
Hilde Sæbø Fjeldstad	Den Evangelisk Lutherske Frikirke	1988-1994
Roar G. Fotland	Metodistkirken	1994-2000
Jon Arne Fredheim	Den Evangelisk Lutherske Frikirke	1992-1994
Hallvard Hagelia	Det Norske Misjonsforbund	1988, 1991
Per Bjørn Halvorsen	Den katolske kirke	1988-2000
Reidulf Hanssen	Den Evangelisk Lutherske Frikirke	1988-1991
Astrid Hauge	Den norske kirke	1991-1994
Martin Jacobsen	Det Norske misjonsforbund	1989-1991
Johannes Johansen	Den ortodokse kirke	1988-2000
Marianne B. Kartzow	Den norske kirke	2000
Ivar Kaasa	Det Norske Misjonsforbund	1997-2000
Morgan Kornmo	Pinsebevegelsen (personlig medlem)	1988
Jan-Peter Langva	Den katolske kirke	1991-1996
Edvin Larsson	Den norske kirke	1988-1990
Tor Mikalsen	Det Norske Baptistsamfunn	1992-2000
Per Midteide	Den Norske Baptistsamfunn	1988-1992
Erling Mæland	Frelsesarmeen	1995-2000
Else-Britt Nilsen	Den katolske kirke	1998-2000
Juel Nordby	Metodistkirken	1988-1992
Lars-Erik Nordby	Metodistkirken	1988-1994
	Norges kristne råd	1998-2000
Halvor Nordhaug	Den norske kirke	1988-1991
P.W. Næsheim	Syvendedags Adventistsamfunnet (observatør)	1990-1992
Roald Einar Ottesen	Den norske kirke	1997-1998
Sigurd Osberg	Den norske kirke	1991-1994
Roger Rasmussen	Frelsesarmeen	1995-2000
Knut Refsdal	Metodistkirken	1996-2000
Knut Ruyter	Den katolske kirke	1988-1989
Ulla Schmidt	Den norske kirke	1995-1998
Elsie Solberg	Frelsesarmeen	1993-1994
K.A. Solhaug	Frelsesarmeen	1888-1992
Olav Fykse Tveit	Den norske kirke	1991-1996
Donald Ødegaard	Frelsesarmeen	1990-1993
Einar Vegge	Den norske kirke	1996-1997
Karl Yngvar Øvensen	Den Evangelisk Lutherske Frikirke	1994-1998
David Østby	Pinsebevegelsen (personlig medlem)*	1990-1998

* Disse har fått tilsendt materiale, men bare deltatt i innledende møter.

Sekretærer

Halvor Nordhaug	Mellomkirkelig råd – Den norske kirke	1988-1991
Olav Fykse Tveit	Mellomkirkelig råd – Den norske kirke	1991-1994
Karl Yngvar Øvensen	Den Evangelisk Lutherske Frikirke	1995-1998
Lars-Erik Nordby	Norges kristne råd	1999-2000

Arbeidsutvalg/Utvalgsledere

Peder A. Eidberg	1988-1991
Per Bjørn Halvorsen	1988-1991
Lars-Erik Nordby	1992-1994
Donald Ødegaard	1992-1993

Hallvard Hagelia
Roar G. Fotland

1993-1999
1999-2000